

Retsvæsenet i Islam

Det islamiske retssystem og straffesystem har længe været udsat for et massivt angreb fra Vesten. For at modvirke angrebet, giver denne artikel et overblik over rets- og straffesystemet, og afslører endvidere vestens korrupsion og løgnagtighed.

Grundlaget for retssystemet udspringer fra princippet om at praktiseringen af den islamiske dom over ethvert anliggende er obligatorisk. Det er således ansvarligt for at:

1. Løse stridigheder imellem folk.
2. Forhindre det som skader samfundets rettigheder.
3. Løse de stridigheder der kan opstå mellem folket og de der har myndigheden, dvs. Khaleefah'en eller en Wali (Guvernøren) og embedsmænd.

Domstole og retspleje har eksisteret siden Islams begyndelse og er grundfæstet i de islamiske lovgivningskilder, dvs. Koranen, Sunnah, konsensus (Ijma') og analogi-slutning (Qiyas).

Opbygningen af retsvæsenet sker ved at udnævne en overdommer som så er ansvarlig for udnævnelsen og i rettesættelsen af de øvrige dommere.

Der er tre typer af dommere i Islam. De er følgende :

1. **Qadi Amm** som løser stridigheder imellem folk med henblik på transaktioner.
2. **Qadi Muhtasib** som dømmer når samfundets rettigheder bliver overtrådt.
3. **Qadi al-Madhalim**, en dommer, som løser stridigheder mellem folk (inklusive ikke-muslimske borgere) og myndighederne.

Kravene for en dommer er at vedkommende skal være muslim, moden, fri, forstandig, retskaffen og en kvalificeret jurist, der er i stand til at anvende love korrekt i forhold til en given situation. Dommerne ved domstolen for Madhalim (Højesteret) skal desuden være en mand og en mujtahid, dvs. være istand til at udøve Ijtihad, udledning af love fra Qur'an og Sunnah.

Qadi Madhalim har autoriteten til at afsætte enhver regent, guvernør og embedsmand i staten, herunder Khaleefahen, og dette blev iværksat i Profetens (saw) tid såvel som under Khulafa ar-Rashidîn. Allahs Sendebud (saaw) udnævnte Abdullah bin Nawfal som dommer over Medina, og gjorde Rashid bin Abdallah til den øverst ansvarlige for retssystemet og klagenævnet (Ref: Ibn Ishaq vol.4, og Imam Shafis "The easy jurisprudence").

Med hensyn til domstolene, så består de kun af én dommer der besidder autoriteten til at afsige dom. Det er tilladt for andre dommere at ledsage ham, men de må kun fungere som rådgivere eller assistenter. Derudover er der ingen jury. Dette forholder sig således fordi dommen udelukkende har reference i de islamiske kilder og ikke i menneskets forstand som det er tilfældet i vesten. Der er heller ingen appel-domstol i det islamiske retsvæsen, idet retsforfølgelse kun foregår når beviserne er (100 %) absolutte. Den mindste tvivl i beviserne fører til at hele sagen bliver forkastet.

Efter at have sikret sig bevisernes absolutte sandhed, så betragtes dommen som Allahs (swt) lov angående sagen og kan ikke tilbagekaldes eller ophæves.

Straffesystemet (Nizaam' al ukubaat)

Følgende er principper i Straffesystemet:

1. Muslimen står til ansvar for enhver handling han/hun har udført, og for enhver forbrydelse er der en straf som håndhæves af staten. Dette princip er vigtigt fordi det beskytter ikke kun samfundet, men ved at tage straffen for sådanne forbrydelser gennem en Shari'ah-domstol, så fjernes straffen i livet efter døden for pågældende forbrydelse. Det fungerer som Kaffarah og er midlet til at fortryde og søge tilgivelse. Muslimerne skal huske på at Allah (swt) kender til alle vores handlinger, og Han vil stille os til regnskab for dem. Det er bedre at få straffen i dette liv og at fortryde oprigtigt end at skulle modtage straffen i livet efter døden. Dette skyldes at straffen i det hinsides liv, dvs. Helvedets ild, er langt værre.

Under Muhammads (saaws) tid var der mange muslimer der tilstod deres forbrydelser, hvis straffe er meget hårde, men de gjorde det for ikke at blive stillet til regnskab på Dommendag. Det er blevet berettet af Abu Daud at Profeten (saaws), vedrørende en mand der tilstod at have udført zina og blev beordret til stening til døden, sagde: **"Hans duft er bedre end duften af musk hos Allah"**.

En anden hadith, også berettet af Abu Daud, lyder som følger: En kvinde fra Ghamid kom til Profeten (saaws) og sagde: "Jeg har udført zina". Han (saaws) svarede: **"Tag tilbage"**. Hun tog således tilbage, og dagen efter kom hun igen til Profeten og sagde: "Måske vil du sende mig tilbage som du gjorde med Ma'iz bin Malik. Jeg sværger ved Allah (swt) at jeg er gravid." Han (saaws) sagde: **"Tag tilbage"**. Dagen efter vendte hun atter tilbage til ham og han (saaws) sagde: **"Tag tilbage indtil du har født barnet"**.

Derpå gik hun. Da hun havde født barnet, bragte hun barnet til ham (saaws) og sagde: "Her er han! Jeg har født ham". Han (saaws) sagde: **"Tag tilbage for at amme ham indtil du har vænnet ham fra det"**. Da hun havde vænnet ham fra det, bragte hun barnet til ham (saaws) og i barnets hænder var der noget som han spiste. Drengen blev så givet til en bestemt person blandt muslimerne, og han (saaws) dømte vedrørende hendes handling. Der blev gravet et hul for hende. Derpå gav Profeten (saaws) sin ordre og hun blev stenet til døden.

Efter at have givet sin (saaws) ordre angående hende, så udførte Profeten (saaws) bøn for hende og hun blev begravet.

2. Princippet i Straffesystemet er "at forhindre afstraffelsen så vidt som muligt", idet hårdheden i straffene primært har til formål at afskrække og forebygge. Den mindste tvivl i beviserne eller indicie-beviser vil forhindre enhver afstraffelse.

Sandelig er det blevet berettet i Profeten Muhammads (saaws) seerah (biografi) at han (saaws) gjorde sit yderste for at afværge afstraffelsen, når individer ville have en straf implementeret over dem.

Det er berettet at Allahs Sendebud (saaws) sagde: **"At frigive en skyldig er bedre end at straffe en uskyldig". A'isha (ra) har berettet: "Afværg afstraffelser så meget som I kan. Hvis I finder en udvej for en muslim så lad ham slippe. Hvis Imamen begår en fejl ved at frigive en skyldig, er det bedre for ham end hvis han skulle dømme en uskyldig"**.

Dette er fuldstændigt i modsætning til Vesten, hvis grundlæggende filosofi er at finde det mindste tegn på bevis for at straffe eller dømme en person og først bagefter at lede efter beviser der kan retfærdiggøre det. Eksempler på uskyldigt dømte er der masser af her i Vesten. I dag, i lyset af den islamiske vækkelse, er man blevet så paranoid her i vesten at har en mand skæg eller en kvinde jilbab og khimar, så bliver man anset som en terrorist der burde forfølges og mistænkes!

3. Islam er kommet for at sikre og beskytte 5 anliggender og disse gælder også for Al-Dhimma (ikke-muslimske statsborger) fordi Muhammad (saaws) sagde: ”Den der gør en dhimmi fortræd, så er det som om han har gjort mig fortræd”. Og desuden har alle borgere i den islamiske stat samme status, og ingen har ret til at diskriminere hinanden. De 5 anliggender er :

A. Iman: Vestens sekulære natur har gjort religionen til offer for et konstant angreb. De vestlige medier, og dens såkaldte intellektuelle, har brugt utrolig meget tid på at angribe ikke blot Islam, men også på at vanære vores tidligere profeter såsom Isa (as) (Jesus). Dette er forbudt.

Med hensyn til ikke-muslimer, så betyder koranverset:

”Der er ingen tvang i Deen” [OQM. al-Baqarah 2:256]

at man ikke kan eller må tvinge en ikke-muslim til at blive muslim, og deres ret til at praktisere deres egen religion er både garanteret og beskyttet.

Den Islamiske overbevisning er søjlen i Deen, og som enhver anden dyrebar juvel så er den beskyttet. Derfor, hvis en skulle ønske at forlade Islam efter at have accepteret den og efter at vedkommende var blevet diskuteret med, så er straffen døden, som det er for hvem som helst der krænker den islamiske ‘aqeeda.

B. Ære: I Islam betragtes kvinder som en ære der skal beskyttes fra al skade, bagvaskelse, og andre degraderende handlinger. I modsætning til vesten der udelukkende anser kvinder som seksuelle objekter og udnytter kvindens krop som en økonomisk vare der skal sælges. Derfor beskytter Islam kvinden ved endda at straffe de der bagtaler hende. Derudover beskytter Islam kvindens ære ved at straffe dem der ikke dækker sig ordentligt i det offentlige liv og dem der begår kriminelle handlinger såsom utroskab og hor.

C. Forstanden: Indtagelse af alkoholiske drikke eller ethvert andet euforiserende stof der er med til at påvirke, mørklægge forstanden, er forbudt i Islam. Dette står i kontrast til befolkningen i vesten der lever af alkohol og som nu prøver på at legitimere narkotika. De sociale problemer der er opstået på baggrund af dette er velkendte, og det har ødelagt den sociale og moralske struktur i samfundet.

D. Ejendom: I modsætning til de vestlige regeringer og forskellige banker og finansieringsinstitutter (realkreditinstitut) der stjæler dine penge på en meget civiliseret måde, f.eks. igennem pantebrev og forsikringer, så beskytter Islam indbyggernes ejendom ved at garantere en hård straf, i form af at hugge hånden af tyven. Denne straf bliver fra vestens side anset som barbarisk og middelalderlig og er genstand for megen kritik og angreb. Men dette angreb er ikke kun indholdsløst. Det viser også deres had og forvrængning af sandheden. I virkeligheden så er der flere krav der skal opfyldes førend man kan hugge hånden af en person: f.eks. kræver det to vidner, den stjålne ejendom skal være taget fra et sikkert sted, hvis man stjæler fordi man er nødlidende så

er der ingen straf og hvis man stjæler mindre end et vist beløb (nisab) så er der heller ingen håndsafhugning. Disse og andre krav og forudsætninger er med til at formindske omfanget af denne straf.

E. Liv: Muhammad (saaws) sagde at: ”**En muslims blod er mere værd end ka’baen og alt det der omgiver den.**” Derfor er straffen for overlagt mord, henrettelse. Dog har familien ret til at tilgive og kræve blodpenge.

Disse sikkerheds-anliggender som Islam beskytter, er de selvsamme ethvert menneske ønsker at sikre. Observér en hvilken som helst person, så ønsker vedkommende sikkerhed for sit liv, sine penge, sin ære osv., og der er ikke et samfund i hele denne verden som tilbyder dette. I vesten bliver disse anliggender meget ofte udnyttet og misbrugt. Det er umuligt at få ro i sindet med et lån hængende over hovedet, med kriminalitet i så stort et omfang, især voldtægt, narko og tyveri, og et system der ikke kan tilbyde en principiell og omfattende løsning til disse problemer.

Straffesystemet er opdelt i fire kategorier :

i) Hudood: Denne straf er Allahs (swt) ret og ingen kan tilgive herfor. Den dækker seks områder :

a) Hor (100 piskeslag), Utroskab (stening til døden) og de handlinger som Lut’s (as) folk udførte dvs. homoseksualitet.

b) (Al-Qazf) Bagvaskelse med anklager om zina (80 piskeslag).

c) Sareqah (Tyveri) (håndsafhugning).

d) Alkohol og andre euforiserende stoffer (80 piskeslag)

e) (Al-Baghi) Overtrædelse begået mellem to grupper af muslimer og af folket mod staten, (Hiraba) Landevejsrøveri.

f) (Al-Murtad) Muslimen der ændrer sin Deen, dvs. frafalder Islam (Henrettelse).

ii) Jenayaat: ”En persons ret og han/hendes tilgivelse”. Denne kategori dækker hovedsageligt emnet omkring drab, omend ulovligt eller ved ulykke og individets eller familiens ret til at tilgive og kræve blodpenge (diya). Feks. :

a) blodpenge fra den der dræber bevidst, svarer til 100 kameler hvoraf 40 skal være gravide.

b) Blodpenge fra den der dræber ved en ulykke (uagtsomt manddrab) svarer til 100 kameler.

Hadithen berettet af Imam an-Nisa’i fortæller at enhver del af kroppen er tilskrevet blodpenge, så blodpenge for øjet, eksempelvis, svarer til 50 kameler.

iii) Ta’azir: Dette anses for at være ”samfundets ret”. Det dækker alt andet end hudood og jenayaat. Ta’azir er de straffe som gælder for borgernes overtrædelser af alle de islamiske love, og som shari’ah ikke har fastlagt en bestemt straf for. Staten adopterer straffen for disse forbrydelser.

iv) Mukhalafat: Dette er "Statens ret" og det dækker emner som staten vedtager, såsom hastighedsovertrædelse, parkering ved steder man ikke må osv., og igen er det staten der adopterer straffen for disse forbrydelser.

Som konklusion så er selve grundlaget for rets- og straffesystemet at det er obligatorisk (fard) at afsige dom og at udføre straffen. Men uden den islamiske stat har ingen individer ret til at iværksætte en eneste af straffene.

Alle disse forpligtelser skal iværksættes og udføres (via staten) ellers så vil Ummah forblive syndig selvom den udfører bønnen, Hajj, giver Zakat, osv..

For at fjerne denne synd fra vore skuldre, så er alle muslimer forpligtede til at arbejde for genetableringen af den islamiske stat ifølge Profetens (saaws) metode; den stat, hvis primær opgave er at implementere Allahs (swt) Lovgivning indenrigs og udenrigs.